

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вергуна Ігоря Теодоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону України „Про управління об'єктами державної власності“

м. К и ї в
3 лютого 2022 року
№ 13-2(II)/2022

Справа № 3-2/2022(3/22)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденко Ігор Дмитрович (голова засідання),
Головатий Сергій Петрович,
Лемак Василь Васильович (доповідач),

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вергуна Ігоря Теодоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону України „Про управління об'єктами державної власності“ від 21 вересня 2006 року № 185–V (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 46, ст. 456) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Лемака В.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Вергун І.Т. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням розглянути питання щодо відповідності Конституції України (конституційності)

положень абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону України „Про управління об'єктами державної власності“ від 21 вересня 2006 року № 185–V зі змінами (далі – Закон).

Згідно з абзацом шостим частини п'ятої статті 11 Закону господарські товариства, 50 і більше відсотків акцій (часток) яких знаходяться у статутних капіталах господарських товариств, частка держави в яких становить 100 відсотків, сплачують дивіденди безпосередньо до Державного бюджету України у строк не пізніше 1 липня року, що настає за звітним, у розмірі базових нормативів відрахування частки прибутку, що спрямовується на виплату дивідендів, але не менше 30 відсотків, пропорційно розміру державної частки (акцій) у статутних капіталах господарських товариств, акціонером яких є держава і володіє в них контрольним пакетом акцій, якщо інше не встановлено законом.

Автор клопотання просить перевірити положення абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону на відповідність: „частині четвертій статті 13, статті 21, частинам другій та третій статті 22, частинам першій та другій статті 24, частинам першій та четвертій статті 41, частині першій статті 67 Конституції України (у тому числі у їх системному взаємозв'язку з частиною першою статті 8 Конституції України).“

До конституційної скарги долучено копії рішення Господарського суду міста Києва від 24 вересня 2020 року, постанови Північного апеляційного господарського суду від 8 червня 2021 року, постанови Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного господарського суду від 13 жовтня 2021 року.

Обґрунтовуючи свої твердження, Вергун І.Т. посилається на окремі положення Конституції України, Закону, законів України, рішення Конституційного Суду України, Європейського суду з прав людини, а також на судові рішення у його справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме оспорюваний закон (окремі його положення), який був застосований в остаточному судовому рішенні в її справі, порушує її гарантоване Конституцією України право (Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 3 червня 2020 року № 10-уп(II)/2020).

2.1. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів убачається таке.

Вергун І.Т. порушив клопотання про визнання такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону „у редакції, яка діє станом на день подання конституційної скарги“. Законом України „Про особливості реформування підприємств оборонно-промислового комплексу державної форми власності“ від 13 липня 2021 року № 1630–ІХ (далі – Закон № 1630) внесено зміни до Закону та доповнено абзац шостий частини п'ятої статті 11 словами „якщо інше не встановлено законом“.

Положення абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону були застосовані в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу у редакції, яка діяла на момент виникнення спірних правовідносин, тобто до внесення змін Законом № 1630.

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України, розглянувши чинну редакцію положень абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону, дійшла висновку, що внаслідок змін, внесених Законом № 1630, предмет оскарження не був істотно змінений.

2.2. На думку автора клопотання, положення абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону, якими встановлено обов'язок для господарських товариств, 50 і більше відсотків акцій (часток) яких знаходяться у статутних капіталах господарських товариств, частка держави в яких становить 100 відсотків, сплачувати дивіденди до Державного бюджету України у визначеному розмірі та у встановлені строки, позбавили його можливості отримати дивіденди за акціями та, як наслідок, порушили право власності, гарантоване частинами першою та четвертою статті 41 Конституції України.

Однак Вергун І.Т., стверджуючи про порушення його конституційного права на власність, не навів доводів на підтвердження того, що воно, по-перше, було реально порушено, зокрема йому завдано майнової шкоди, по-друге, таке порушення спричинено безпосередньо оспорюваними положеннями Закону, а отже, аргументація суб'єкта права на конституційну скаргу не може вважатися обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності положень абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.3. Автор клопотання стверджує, що положеннями абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону передбачено дискримінаційний підхід для визначення змісту та обсягу прав акціонерів господарських товариств, 50 і більше відсотків акцій (часток) яких знаходяться у статутних капіталах господарських товариств, частка держави в яких становить 100 відсотків, щодо участі в управлінні акціонерним товариством та отримання частини прибутку акціонерного товариства у вигляді дивідендів.

Частиною другою статті 24 Конституції України закріплено, що не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

У Рішенні від 16 жовтня 2007 року № 8-рп/2007 Конституційний Суд України зазначив, що гарантована частиною першою статті 24 Конституції України рівність громадян перед законом означає рівну для всіх обов'язковість конкретного закону з усіма відмінностями у правах або обов'язках, привілеях чи

обмеженнях, які в цьому законі встановлені; але всі відмінності у привілеях чи обмеженнях щодо різних категорій індивідів, встановлені законом, не можуть бути пов'язані з ознаками, передбаченими частиною другою статті 24 Конституції України; зазначений принцип визначає загальне правило неприпустимості встановлення за соціальними або особистими ознаками привілеїв чи обмежень і не є абсолютним (абзац другий підпункту 3.3 пункту 3 мотивувальної частини).

З наведеного вбачається, що порушенням конституційного принципу рівності, тобто дискримінацією особи, є не будь-яка відмінність у регулюванні її юридичного статусу, а лише об'єктивно не виправдана відмінність у правовому регулюванні її статусу та статусу інших осіб, які перебувають в однаковому або певним чином схожому становищі.

Суб'єкт права на конституційну скаргу, стверджуючи про невідповідність оспорюваних положень Закону частині другій статті 24 Конституції України, повинен, зокрема, обґрунтувати: перебування в однаковому або певним чином схожому становищі з іншими особами, з якими він себе порівнює; відмінності у правовому регулюванні його прав та обов'язків і прав та обов'язків цих осіб; об'єктивну не виправданість такого регулювання, що спричиняє його несумісність із Конституцією України.

З огляду на наведене суб'єкт права на конституційну скаргу не обґрунтував тверджень щодо неконституційності положень абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Зазначене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Вергуна Ігоря Теодоровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень абзацу шостого частини п'ятої статті 11 Закону України „Про управління об'єктами державної власності“ від 21 вересня 2006 року № 185–V зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**